Til

BRUDEPARRET

Den 29. Januar 1885.

Fr. G. Knudtzons Bogtrykker. Kjøbenhavn.

Mel. af »Den sidste Nat« (Hvor yndigt klinge o. s. v.).

Orkestret spiller lystig op som til en Dans —
forbauset sé I paa hinanden!
dog hurtig faar Jert Blik en ildfuld Glans —
I fylde Glassene helt op til Randen!
Og trods Sølvkrans-Pragt«
ved Musikens Magt
ungdomsmodig banker Pulsens Takt —
Hjertet slaar Alarm —
Kinden bliver varm —
fyrig Elsker slaar om Brud sin Arm!
Og en Hvisken
og en Tisken
saa forfrisken-
de man hør'!
og sé bare: tyss! er
det ej som de — kysser! —
nej men har man dog hørt Magen før!! —

Nej men betænk dog: med Jer »Værdighed«
og »høje Alder« sligt sletikke passer:
»et Sølverbrudepar« har altfor svært vi ved
at tro, tør gjøre de Grimacer! —
»Sidde pænt i Ro
bør de begge to,
rent upassende det ellers bliver jo!
Eller? — har jeg Ret:
Brudens Krans, saa net — — —
nej »Forsølvningen« er gjort for slet! —
I tog Fejl, I!
den er dejlig!
tag et Spejl I, —
og gaa hjem! —
Os I narre vilde —
men, ak! det var ilde:
gjennem *Sølvet* — *Myrten* titter frem! —

Spil op da, Musikanter! — Bryllupsvalsen kalde
Jer til lystig Dans for Livet!
Champagneflaskerne skal muntert Takten knalde:
Ungdomsbrus Jer er jo givet! —
Lykken bringer Bud
Brudgom — Dig, og Brud, —
den med os for Jer drak Skaalen ud:
gid Jer Ungdomsvaar
end maa blomstre, naar
»Sølvet« slaar sin Krans om Eders Haar! —
Gid af Sommer-
en, der kommer,
skønne Blommer
I da faa!
Myrtekransens skønne
friske »Evig-grønne« —
gid det aldrig — aldrig visne maa! —

L. B.

Louis Bramson